

נאות ואעפ"י שנפרדנו מבעלינו שבעדי הוברר לו שמכשפות הן ואינן צדקניות ע"כ. מעשה בר' פינחס בן יאיר שהלך לעיר א' והיו העכברים הולכין בתחומה ובאו וביקשו ממנו אמר להן זה שאתם אינכם מוציאים מעשר כראוי מבקשין שנערב אתכם שהפרישו מעשרותיכם אמרו הין ערב אותן והלכו להם העכברים ע"כ. מאן הויא ליומין ומאה קרנות באחרי מות.

כ' יהיה נערה פיר' בזה בזה תא חזי עולימתא עד דלא על עלה גבר איקריא נער וכד שליט בה גבר איקריא נערה בה"א בתולה זו כנסת ישראל מאורשה לאיש י"י איש מלחמה ומצאה איש דא סמאל דאיקרי איש שדה וסקלתם שניהם ראויין לדין על דבר אשר לא צעקה בתפילה ותשובה, בעיר דכ' ואלו עיר וקדיש. על דבר אשר ענה את אשת רעהו דא קביה דכ' רעה ישראל האזינה. ואם בשדה מצאה ר"ל בחוצה לארץ ומת האיש אשר שכב עמה לבדו דכ' בלע המות לנצח ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ. ולנערה לא תעשה דבר שהיא רחוקה מעירה דכתיב כי רחוק ממני מנחם פיר' המחבר שראה ירמיה שימות הגלות מרחקת בגלות האחרונה ועתיד הקביה לנחמה דכתיב אנכי אנכי הוא מנחמכם. ר' יודן בשם ר' איבו פתח אל תהיה כסוס כפרד ו' דברים נאמרו בסוס אוכל הרבה ומוציא קמעה אוהב את הזנות ואוהב את המלחמה ומואס בשינה ורוחו גסה עליו ויש אומרים אף הורג את בעליו במלחמה. כמה שינת הסוס ס' נשמי אל תראי תולעת יעקב מתי ישראל תולעת לשון סיעת מתי תרגמה מנין' יהי י"י אלהינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אל יעזבינו ואל יטשינו ויאר פניו אלינו אוי"ר:

כן פיר' המחבר. (ת"ט על אויבך זה יצר רע ואם עשה רצון השם נופל בידו דכתיב ברצות י"י דרכי איש גם אויביו יושלים אתו גם לרבות שאר מקטרגים. ואמר בעין יעקב סימן שני"א בפר' הפועלים אמר ריש לקיש אחוי לך אליהו ז"ל רבנן כי סלקי למתיבתא דרקיעא בכולהו מצית לאסתכלי בר מגוהרקא דר' חייא לא מאצינא ר"ל כסא כי היה ריש לקיש מציין מערתא. דרבנן כי מטא למערתא דר' חייא איעלמא מניה. פי' ר' יצחק בן אדרת גוהרקא היא שדה כעגלה ובמסכת ע"ז סימן שני"א ענין ברוריא דפרשנן בפרשת והיה עקב אחד מאלף מצאתי ר"ל איש צדיק א' מאלף ואשה בכל אלה לא מצאתי צדקת אמרה ברוריה דביתיה דר' מאיר חוץ מברוריא שהיא צדקת אמר ואפילו ברוריא צוה ר' מאיר א' מתלמידיו והפציר בה ימים עד שרצת וכשהודע לה הדבר חנקה נפשה מן הבושה וערק ר' מאיר משום כיסופא ואמר גלות מכפרת עון. (דף שני"ג) ר' חנינה בן תרדיון למה נתחייב שרפה לפי שהיה הוגה השם באותיותיו ר"ל מ"ב אותיות מצרפו ואשתו נתחייבה הריגה לפי שלא מיחת בו ולמה נתחייבה בתו לישב בקובה של זנות דאמר ר' יוחנן פעם אחת היתה מהלכת בין גדולי רומי אמרו כמה יפין פסיעותיה של רוביה זו דקדקה בפסיעותיה כדפרש לעיל בנתיב דרב נחמן בחשאן קדרא בידיהו ר"ל מקישות הקדירה כשהיא רותחת והרואה סבור שמרוב צדקותן אין נכוית ואינו אלא מעשה כשפים גרמית שעתא ואשתבין קשיא ליה לר' עליש אמר כל מילי דנשין סדרין בבית הכסא זו לזו שמע דקא אמר הדדי להדדי עידי גוברין ונהרדעא גוברין ר"ל שבינו יהיו בעלינו שאנחנו

פרשת כי תבוא

לו ה' מינין אלו ראשית כן ישראל נקראו ראשית דכתיב קודש ישראל לי"י ראשית תבואתה וכן שבח א"י היא אברהם יצחק יעקב עשו וישמעאל עיקר קיום המין בעולם ולמה נסמכה פרשה זו לפרשת עמלק ר"ל שלא תשכח מעשיו כשתכנס לארץ דכתיב והיה בהניח י"י אלהיך לך וכו' תמחה את זכר עמלק מתחת השמים. אשר קרד פיר' המחבר ששלט בכך מלשון וקרקר כל בני

כ' תבוא זה הוא שאמר הכתוב קודש ישראל לי"י ראשית תבואתו ולקחת מראשית ולא כל ראשית ר"ל מן המשובח שבתבואה כתיב הבא ראשית וכתוב התם והיה ראשיתך מצער ואחריתך ישגה מאוד מכאן שאם הוציא מעשר כהוגן סיפו להתעשר ולמה תבואה בה"א כנגד ה' מינין ואלו הן חטה ושעורה וכוסמת ושיבולת שועל ושיפון שהן שבח ארץ ישראל וכשם שנקראו